

Risale- i Nur'da Üç Said

Hız.Üstad'ın hayatına bir bütün olarak bakmak ve Risale-i Nur davasını hakiki manada anlamak için Üstad'ın hayat safhalarının net olarak bilinmesi icap eder.Bu nedenle Üstad Bediüzzaman Said Nursi'nin hayatını üç devreye ayırmak gerekiyor.Zaten Üstad'da kendi hayatını üç devreye ayırmıştır.Bu devrelere Risale-i Nur'lardan gerekli bölümleri alacağız inşallah.

Üstad'ın hayat devreleri;

- 1.Eski Said devresi(I.Said devresi)
- 2.Yeni Said devresi(II.Said devresi)
- 3.Said devresi.(Üçüncü Said devresi)

İstanbul'daki bu çok ehemmiyetli ve muvaffakiyetli hizmetinden, Türk Milletine pek ziyade menfaatler husule geldiğini müşahade eden Ankara Hükûmeti; Bediüzzamanın kıymet ve ehemmiyetini takdir ederek, Ankara'ya davet ederler. M. Kemal Paşa, şifre ile davet etmiş ise de, cevaben:

– Ben, tehlikeli yerde mücadele etmek istiyorum. Siper arkasında mücadele etmek hoşuma gitmiyor. Anadolu'dan ziyade burayı daha tehlikeli görüyorum, demiştir.

Üç defa şifre ile davet ediliyor. Eski Van Valisi, dostu Mebus Tahsin Bey vasıtasıyla davet edildiği için, nihayet karar verir ve Ankara'ya gelir. Ankara'da alkışlarla karşılanır. Fakat ümid ettiği muhiti bulamaz. Kendisi, Hacı Bayram civarında ikamet eder. Meclis-i Meb'usanda, dine karşı gördüğü lâkaydlık ve garblılaşmak bahanesi altında, Türk Milletinin kudsi mefahir-i tarihiyesi olan Şeair-i İslâmiyeden bir soğukluk gördüğü için, meb'usların ibadete, bilhassa namaza müdâvim olmalarının lüzum ve ehemmiyetine dair bir beyanname neşreder ve meb'uslara dağıtır. Kâzım Karabekir Paşa da M. Kemal'e okur.(Tarihçe-i Hyat-s:139)

Bu parça; meb'uslara ve umum kumandanlara ve ulemalara okutturulmakla, reisle şiddetli bir münakaşaya sebebiyet verir. Bir gün divan-ı riyasette, elli altmış meb'us içinde, karşılıklı fikir teatisinde, M. Kemal Paşa:

– Sizin gibi kahraman bir hoca bize lâzımdır; sizi, yüksek fikirlerinizden istifade etmek için buraya çağırdık. Geldiniz, en evvel namaza dair şeyleri yazdınız, aramıza ihtilâf verdiniz, der. Bu söz üzerine; Bediüzzaman, birkaç makul cevabı verdikten sonra, şiddetle ve hiddetle iki parmağını ileri uzatarak:

– Paşa.. paşa! İslâmiyette, imandan sonra en yüksek hakikat namazdır. Namaz kılmayan haindir, hainin hükmü merduddur, der. Fakat paşa tarziye verir, ilişemez..(Tarihçe-i Hyat-s:143)

Âlem-i İslâmı alâkadar eden ve bin üçyüz yıllık ümmetin, dehşetli tehlikesinden istiaze ettiği (Allaha sığındığı) bir

zamanın ve fitneyi ateşlendireceklerin kimler olduğunu anlamış bulunuyordu. Bir gün riyaset odasında, M. Kemal Paşa ile iki saat kadar konuştular. İslâm ve Türk düşmanlarının arasında nam kazanmak emeliyle, Şeair-i İslâmiyeyi tahrip etmenin, bu millet ve vatan ve Âlem-i İslâm hakkında büyük zarar tevli edeceğini; eğer bir inkılâb yapmak icab ediyorsa, doğrudan doğruya İslâmiyete müteveccihen Kur'anın kudsî kanun-u esasîsi noktasından yapmak lâzım geldiği mealinde ihtarlar bulundur ve şu temsili ders verir. (Mektubat Sahife: 413)(Tarihçe-i Hyat-s:146)

M. Kemal Paşa itiraz ile, içindeki niyet ve hâlet-i ruhiyesini ifade ile, Bediüzzaman'ı kendine çekmek ve nüfuzundan istifade etmek ister. Ve Bediüzzaman'a; meb'usluk, hem Darülhikmetteki eski vazifesini, hem Şarkda Şeyh Sünûsi'nin yerine vaiz-i umumî, hem bir köşk tahsisi gibi teklifler yapar.

Bediüzzaman, rivayetlerde gelen eşhas-ı âhîrzamana ait haberlerin mühim bir kısmını ve hürriyetten evvel İstanbul'da te'vilini söylediği Hadîslerin ihbar ettiği âhîrzamanın dehşetli şahıslarının Âlem-i İslâm ve insaniyette zuhur ettiğini görür. Ve yine, gelen rivayetlerden, onlara karşı çıkacak ve mukabele edecek olan hizbül-Kur'an hakkında, "O zamana yettiğiniz zaman, siyaset cânibiyle

onlara galebe edilmez; ancak manevî kılınc hükmünde i'caz-ı Kur'anın nurlariyle mukabele edilebilir." tavsiyesine müraatla, Ankarada teşrik-i mesai edemeyeceği için, kendisine tevdi edilmek istenen meb'usluk, Dar-ül-Hikmet-il-İslâmiye gibi Diyanetteki azalığı, hem Vilâyât-ı Şarkıye vaiz-i umumiliği tekliflerini kabul etmez. Kendisini fikrinden vazgeçirmek için çalışan ve Ankaradan ayrılmamasını rica için istasyona kadar gelen bir kısım mebusların da arzularına uyamayacağını bildirerek Ankara'dan ayrılır, Van'a gider. Ve orada hayat-ı içtimaiyeden uzaklaşarak Ereğ Dağı eteğinde, Zerneck Suyu başında bir mağaracıkda idâme-i hayat etmeye başlar...(Tarihçe-i Hyat-s:148)

İşte yukarıdaki olaylar Üstad Bediüzzamanın İkinci Said devresine geçişinin muharriki olmuştur.

Üstad hazretlerinin Eski Said dönemindeki vazifesini belirten bir bölüm."

"Birinci Mes'ele: Şu âyet-i kerimenin ifade ettiği hakikat-ı âliye, hayat-ı içtimaiyeye ait olduğu için, hayat-ı içtimaiyeden çekilmek isteyen Yeni Said lisaniyla değil, belki İslâmın hayat-ı içtimaiyesiyle münasebetdar olan Eski Said lisaniyla, Kur'an-ı Azîmüştân'a bir hizmet maksadıyla ve haksız hücumlara bir siper teşkil etmek fikriyle yazmağa mecbur oldum." (Mektubat,26.Mektup,3.Mebhas,)

Üstad'ın Eski Said dönemini atlamak olmaz ve bu vazifeyle Nur Talebeleride vazifelidir diye düşünüyoruz.Bunun için içtimai hayata da gereği kadar bakma ve Risalelerin içtimai hayata derslerini nazarlara vermeyi bir görev addediyoruz.

Aşağıdaki vazifelerin de Üstadın Üç Said dönemi hayatı ile bağlantılı olduğuna inanıyoruz.

" Ondokuzuncu Mes'ele: Rivayetlerde, âhîrzamanın alâmetlerinden olan ve Âl-i Beyt-i Nebvî'den Hazret-i Mehdi'nin (Radiyallahü Anh) hakkında ayrı ayrı haberler var. Hattâ bir kısım ehl-i ilim ve ehl-i velayet, eskide onun çıkmasına hükmetmişler.

Allahu a'lem bissavab, bu ayrı ayrı rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük Mehdi'nin çok vazifeleri var. Ve siyaset âleminde, diyanet âleminde, saltanat âleminde, cihad âlemindeki çok dairelerde icraatları olduğu gibi.. " (Şualar,5.Şua)

Bediüzzamanı Yeni Said'e taşıyan ve götüren en önemli olay aşağıdaki yaşadıklarıdır.

"Bediüzzaman, rivayetlerde gelen eşhas-ı âhîrzamana ait haberlerin mühim bir kısmını ve hürriyetten evvel İstanbul'da te'vilini söylediği Hadîslerin ihbar ettiği âhîrzamanın dehşetli şahıslarının Âlem-i İslâm ve insaniyette zuhur ettiğini görür. Ve yine, gelen rivayetlerden, onlara karşı çıkacak ve mukabele edecek olan hizbül-Kur'an hakkında, "O zamana yettiğiniz zaman, siyaset cânibiyle onlara galebe edilmez; ancak manevî kılınc hükmünde i'caz-ı Kur'anın nurlariyle mukabele edilebilir." tavsiyesine müraatla, Ankarada teşrik-i mesai edemeyeceği için, kendisine tevdi edilmek istenen meb'usluk, Dar-ül-Hikmet-il-İslâmiye gibi Diyanetteki azalığı, hem Vilâyât-ı Şarkıye vaiz-i umumiliği tekliflerini kabul etmez. Kendisini fikrinden vazgeçirmek için çalışan ve Ankaradan ayrılmamasını rica için istasyona kadar gelen bir kısım mebusların da arzularına uyamayacağını bildirerek Ankara'dan ayrılır, Van'a gider. Ve orada hayat-ı içtimaiyeden uzaklaşarak Ereğ Dağı eteğinde, Zerneck Suyu başında bir mağaracıkda idâme-i hayat etmeye başlar...(Tarihçe-i Hyat-s:148)"

Bu yaşananlardan dolayı Üstad hazretleri içtimai ve siyasi hayatla birlikte sigara ve benzeri dünya ile ilgili olayları terkederek şahsi ibadetlerine devam ederken,Cenab-ı hak çeşitli sebepler halkederek Şeyh Said hadisesi bahane edilerek Van'dan önce Burdur'a,oradan İsparta ve sonra Barla'ya nefyedilmiştir.Daha doğrusu beşer zulmetmiş kader ise adalet etmiştir.Allah sevki ilahi ile Risale-i Nurların telifi vazifesine sevketmiştir.Artık kainatta hiç bir şeye alet ve basamak edilmeyen İman hakikatlerin zuhur zamanı geldiği için Üstad hazretleri Yeni Said dediği devreye geçmiş ve Risale-i Nurların telifi vazifesi filen başlamıştır.Bundan sonraki fırtınalı bir dönem olan Yeni Said devresinde Üstad herşeyden çekinmiş,sadece ve sadece bütün mesaisini Kur'an hakikatlerine sarfetmiştir.Çünkü dinsizlik cereyanı bütün hızıyla devam ediyor ve dünya iki büyük dinsizlik cereyanının fesadına maruz kalmıştır.Bu iki cerayanın durdurulması vazifesinin yapılması için dünya ile ilgili vazifeler muvakkatan bırakılması icap edecektir.Ve böyle yapılmıştır.Telif edilem iman hakikatleri ile dinsizlik cereyanları durdurulmuş ve küfrün beli kırılmıştır.Böylece ahirzamanın kutlu zatı vazifesini tamamlamaya doğru giderken büyük sıkıntılar,çileler ve hapislerle bedeller ödemiştir.Bu bedel ümmet adına çekilmiştir.Artık İman hakikatleri tamamlanmış,ancak bir kaç noktada Risalelerde açık yerler kalmıştır.Bu açık bölümler ile ilgili açıklamaları da yapacağız inşallah.

İşte İkinci Said devri dediğimiz Yeni Said devresi bu dönem aralığını kapsamaktadır.(Üçüncü Saidi işleyeceğiz.)

Hz.Üstad'ın hayatının üçüncü Said devresini açık olarak belirten bölüm:"

İsparta hayatı

1950'den sonra

Üstad Said Nursî, Afyon Hapishanesinden 1949'da, bir Eylül sabahı tahliye edildi. İki komiser arasında faytonla bir eve geldi. Yanında hizmetine bakan talebeleri de vardı. Üstadın Afyon hapsinden sonraki hayatında ve hizmet-i Nuriyesinde şu surette bir inkişaf görünür: Bu tarihe kadar Üstad, evinde, geceleri hiç kimseyi bulundurmazdı. Akşamdan tâ kuşluk vaktine kadar kapısı kilitli olarak kalırdı. Afyon hapsinden sonra ise, sadık talebelerinden bazıları hususî hizmetinde kaldı. Üstadın odası daima ayrı idi. Ancak bir hizmet olduğu vakit yanına gelinebilirdi.

Afyon hapsinden sonra Üstad-kendi tabirince-bir nevi Üçüncü Said olarak görünüyordu. Çünkü, bundan sonra hizmet-i Nuriye başka safhalarda tezahür edecekti; küllî bir inkişaf olacaktı. (Tarihçe-i Hayat-İsparta hayatı))

Çoğu zaman Üstadın hayatını iki devrede kabul edildiği ve Üçüncü Said diye bir devrenin kabul edilmediği söylemleri ile çok karşılaştım.Hem de bunu söyleyenlerin Risale- i Nur hakikatlerine muhatap olanlar olunca bu durum daha bir önem arz ediyordu.Çünkü Üstadın Eski Said devresi de kabul edilmiyor ve Risale-i Nurların 1926'dan sonraki devresi kabul edilip Eski said devresi eserlerinin özellikle içtimai ve siyasi eserler olan Münazarat,Sünihat,Divanı- Harbi,hutbe-i Şamiye gibi eserlerin siyasi ve içtimai prensiplerine sahip çıkılması -iman hakikatlerine sahip çıkıldığı gibi- olmamaktadır.Bu ise Risale-i Nur eserleri arasında bir ayrım olması demektir.halbuki buna hakkımız yoktur.Çünkü:"Risaletü'n-Nur'un kitapları birbirine tercih edilmez. Herbirinin kendi makamında riyaseti var. Ve bu zamanı tenvir eden bir mucize-i mâneviye-i Kur'âniyedir."(Kastamonu Lahikası) hakikati bizi tüm eserleri kabul etmemize zorlamaktadır.

Üstadın hayatının Üçüncü said devresine geçişini ve bu devredeki vazifesinin içtimai ve siyasi vazifenin tamamlaması şeklinde olmasını belirten önemli bir mektur aşağıdadır.

Afyon Mahkemesine ve Ağırceza Reisine beyan ediyorum ki:

Eskiden beri fitratımda tahakkümü kaldırıma-dığım için dünyaya karşı alâkamı kesmiştim. Şimdi o kadar mânâsız, lüzumsuz tahakkümler içinde hayat bana gayet ağır gelmiş, yaşayama-yacağım. Hapsin haricinde yüzler resmî adamların tahakkümlerini çekmeye iktidarım yok. Bu tarz hayattan bıktım. Ben sizden bütün kuvvetimle tecziyemi talep ediyorum. Şimdi kabir elime geçmiyor. Hapiste kalmak bana lâzımdır. Makam-ı iddianın asılsız isnad ettiği suçlar, siz de bilirsiniz ki, yok; beni cezalandırmaz. Fakat beni mânen cezalandıracak, vazife-i hakikiyeye karşı büyük kusurlarım var. Eğer sormak münasipse, sorunuz, cevap vereyim.

Evet, büyük kusurlarımdan birtek suçum: Vatan ve millet ve din namına mükellef olduğum büyük bir vazifeyi, dünyaya bakmadığım için yapmadığımdan, hakikat noktasında affolunmaz bir suç olduğuna ve bilmemek bana bir özür teşkil edemediğine, şimdi bu Afyon hapsinde kanaatim geldi.(On Dördüncü Şua)

Bu mektuptan sonra ve bu tarihten sonra üstad hazretleri içtimai ve siyasi vazifesine tekrar bakma zarureti gereği bakmıştır.Eski Sait dönemi eserlerini tekrar gözden geçirmiş ve Risale-i Nurlara dahil etmiştir.

En önemli bir durumda Eski sait eserlerinin Risale-i Nurlara yerleştirilmesi ihtarla olmuştur.İşte bunun delili:
”

Aziz, siddik kardeşlerim,

İşârât-ı Gaybiye-i Gavsîye ve Aleviyede, “Altmış dörtte Risale-i Nur telifce tamam olur.” Demek o tarihten sonra, yalnız izahat ve haşiyeler ve tetimmeler olacak. Bu münasebetle iki nokta ihtar etmek kalbime geldi.

İhtar edilen ikinci nokta: Madem Arabîce altmış dörde girdik, işaret-i gaybiye gelmesiyle Risale-i Nur tekemmül etmiş olur. Eğer Rumî tarihi olsa, daha iki senemiz var. Halbuki çok mühim yerde yazılmayan ve tehir edilen risaleler kalmış. Meselâ, Otuzuncu Mektup ve Otuz İkinci Mektup ve Otuz İkinci Lem’alar gibi ehemmiyetli mertebeler boş kalmış. Kalbime ihtar edilmiş ki: Eski Said’in en mühim eseri ve Risale-i Nur’un Fatıhası, Arabî ve matbu olan İşârâtü’l-İ’câz tefsiri, Otuzuncu Mektup olacak ve olmuş. Eski Said’in en son telifi ve yirmi gün Ramazan’da telif edilen, kendi kendine manzum gelen Lemeat Risalesi Otuz İkinci Lem’a olması ve Yeni Said’in en evvel hakikatten şuhud derecesinde kalbine zahir olan ve Arabî ibaresinde Katre, Habbe, Şemme, Zerre, Hubab, Zühre, Şule ve onların zeyillerinden ibaret büyükçe bir mecmua Otuz Üçüncü Lem’a olması ihtar edildi.

Hem Meyve, On Birinci Şuâ olduğu gibi, Denizli Müdafaanamesi de On İkinci Şuâ ve hapiste ve sonra Küçük Mektuplar Mecmuası On Üçüncü Şuâ olması ihtar edildi. Ben de aziz kardeşlerimin tensiplerine havale ediyorum. Demek birkaç mertebede kapı açıktır; bizlere daha iyi tetimmeler yazdırılabilir.(Emirdağ Lâhikası (1) – Mektup No: 20)

Siyasete bakmak ile ilgili bölüm:”Biz Kur’ân hizmetkârları ve Nurcular, evvelki iki cereyana karşı daima Kur’ân hakikatlerini muhafazaya çalışmışız. Mümkün olduğu kadar dünyaya ve siyasete bakmamaya mesleğimiz bizi mecbur ediyormuş. Şimdi mecburiyetle bakmaya lüzum oldu. Gördük ki, Demokratlar, evvelki iki müthiş cereyana karşı bize (Nurculara) yardımcı hükmünde olabilirler.”(Emirdağ Lâhikası (2) – Mektup No: 128)

Siyasete bakışın ölçüsü ve siyasetin dost yapılması meselesi:

“Evet, biz dini siyasete âlet değil, belki vatan ve milletin dehşetli zararına siyaseti mutaassıbâne dinsizliğe âlet edenlere karşı, bizim siyasete bakmamıza mecburiyet-i kat’iye olduğu zaman, vazifemiz siyaseti dine âlet ve dost yapmaktır ki, üç yüz elli milyon kardeşlerin uhuvvetini bu vatandaki kardeşlere kazandırmaya sebep olsun.”(Elhasıl: Bize işkence edenlere, siyaseti asabiyetle dinsizliğe âlet etmelerine mukabil, biz de siyaseti dine âlet ve dost yapmakla bu vatan ve milletin saâdetine çalışmışız.

Kardeşlerim, ben bunu böyle münasip gördüm, sizlerin meşveretine havale ediyorum.”Emirdağ Lâhikası (2) – Mektup No:13)

Üstad’ın vazifeleri ise şu alanlardadır:

“Rivayetlerde, âhîrzamanın alâmetlerinden olan ve Âl-i Beyt-i Nebvîden Hazret-i Mehdînin (Radiyallahu Anh) hakkında ayrı ayrı haberler var. Hattâ bir kısım ehl-i ilim ve ehl-i velâyet, eskide onun çıkmasına hükmetmişler. Allahu a’lem bissavab, bu ayrı ayrı rivayetlerin bir tevili şudur ki: Büyük Mehdînin çok vazifeleri var. Ve siyaset âleminde, diyanet âleminde, saltanat âleminde, cihad âlemindeki çok dâirelerde icraatları olduğu gibi...(5.Şua-19.Mesele)

(Hz. Mehdi (RA)’ın hayatını anlatan bir hadis-i Şerif

Peygamberimiz (SAV) buyurdular:

“Deccal çıkınca, müminlerden biri ona karşı gider. Derken o mümin zata birçok silahlılar, Deccal’ın koruyucuları karşı çıkarlar. Kendisine: “Nereye gidiyorsunuz?” derler. O mümin: “Şu çıkan adama karşı gidiyorum” der.

Askerleri: “ Sen Rabbimize inanmıyor musun?” derler.

O zat da, “Rabbimizde bir gizlilik, bir şüphe yoktur” der.

“Bunu öldürün” derler, bir kısmı diğerine “Rabbimiz kendisinin haberi olmadan izinsiz kimseyi öldürmenizden sizleri nehy etmedi mi?” derler. Müteakiben, o mümini Deccal’e götürürler. Mümin Deccal’i görünce tanır ve: “Ey müminler, Resulullah (AS)’ın ahir zamanda çıkacağını söylediği Deccal işte budur der. Tüm ahali işittir, Deccal hemen onunlar ilgili emrini verir ve de o zatın yüzü koyun uzatılır. Müteakiben Deccal, “Onu sıkı tutun ve dövün” der. O zatın sırtı ve karnı dövüle dövüle genişletilir ve yayılır, sonra Deccal,

“Sen bana iman edip tabi olmuyor musun?” der. O mümin, “Sen ancak yalancı Mesih Deccal’sin” der. Bu sefer, Deccal emreder ve o zat testere ile başından iki ayağı arasına kadar yarılıp, ikiye ayrılır. Sonra Deccal bu iki parça arasında gezer, geçer. Sonra cesede “Kalk” der. Ceset, eski vaziyetine gelir. Deccal ona

“Artık bana inanmıyor musun?” der. O mümin de,

“Benim senin Mesihi Deccal olduğuna inancım daha da arttı” dedikten sonra ahaliye dönerek,

“Ey Nas!. Muhakkak bu Deccal bana yaptığı bu işi artık hiç kimseye yapamayacaktır” diye ilan eder ve işittirir. Akabinde Deccal o mümini kesmek, öldürmek için yakalar, fakat bu sefer onun köprücük kemikleriyle boynu arasından bakır levhalar çıkarılır da, Deccal onu ne kesmeye nede asmaya hiçbir yol bulamaz. Bu sefer Deccal onu yakalar ve havaya fırlatır atar. İnsanlar, Deccal onu ateşe attı sanırlar. Halbuki, o mümin cennet bahçesine atılmıştır.

İşte o mümin, Rabbü’l- Alemin katında insanların şehadet bakımından en büyük ve yücesidir.” (Müslim, Kıyamet Alametleri, 4 : 2257, Kurtubi, Tezkire-i Şarani, 488)

İmam Ebu’l- Hasan el- Tenafisi der: “Resulullah (SAV) buyurdular: “Cennette ümmetimin en yüksek derecelisi, bu kimsedir.” (İbn-i Kesir, Tefsir-i Kebir sahibinin en- Nihaye eseri, 1: 851; Tezkire; 494, Muhyiddin-i Arabi, bu zatın gençliği ile, cesareti ile Kur’an’ı Kerim, Buruc Suresinde (Uhdud sahipleri öldürüldüler) ayeti ile ifade edilen Ashab-ı Uhdudun tabi olduğu gence benzer demiş. Ehl-i Keşf kabul etmişlerdir. (Tezkire, 488) Ashab-ı Uhdud için Peygamberimiz (SAV), geniş açıklama getirmiştir. (Müslim, Riyazü’s- Salihin, 1: 56-57)

Yukarıdaki Hadis gösteriyor ki, Deccal o mümini asla öldüremeyecektir. Attığı yerde, dünyada cennet gibi bir bahçe olması muhtemeldir. (Aliyyu’l- Kari, Şeh-i Cilt, 5 : 2027)

Şahsım adına bu hadis-i şerife Üstadımızın hayatına bakması nedeniyle çok ehemmiyet veriyorum.Üstadın Tarihçe-i Hayatı çok ince tahkik edilirse bu hadisle bir çok tevafuklar olduğu görülecektir.Belki de Üstadımızın şahsiyet-i manevisine ait vazifelerin başka şahıslarda aranması ve beklenmesi bu hadisle sona erecektir diye düşünüyorum.Bende bu hadis ile ilgili Üstadımızın hayatından anekdotlar aktarmaya çalışacağım.Şöyleki:

Hadisin Tevili Açıklaması:

Bediüzzaman 1922’de meclise davet edilir,Ankara’ya gider.”Bediüzzaman, rivayetlerde gelen eşhas-ı âhırzamana ait haberlerin mühim bir kısmını ve Hürriyetten evvel İstanbul’da tevilini söylediği hadislerin ihbar ettiği âhırzamanın dehşetli şahıslarının âlem-i İslâm ve insaniyette zuhur ettiğini görür. Ve yine, gelen rivayetlerden, onlara karşı çıkacak ve mukabele edecek olan hizbü’l-Kur’ân hakkında, “O zamana yettiğiniz zaman, siyaset canibiyle onlara galebe edilmez; ancak mânevî kılıç hükmünde i’câz-ı Kur’ân’ın nurlarıyla mukabele edilebilir” (Tarihçe-i Hayat – İlk Hayatı) ihtarına uyarak Ankara’yı terkeder.

Deccal Onu başından ayağına kadar iki parçaya ayırır,ortasından geçer.Ankara’dan Bediüzzaman O’nu tanıyınca ayrılır, Van’a gider.Eski Said dönemi biter,Yeni Said dönemi başlar.İşte hadis-i şerifte Üstadın hayatının ikiye ayrılmasının müteşabih olarak belirtilmesi buradan ortaya çıkar.Maddi ceset değildir iki parçaya ayrılan.Üstadın hayatıdır.Üstad Ankara’dan ayrılınca bu iki parça arasından O şahıs yürür ve icraatlerini yapar. Daha sonra Deccal Mümin zatın cesedine hitap ederek ayağa kalkmasını söyler.O iki parça cesed bir araya gelerek ayağa kalkar.Hakiki ölse idi ayağa kalkıp konuşamazdı.Bu iki parçanın bir araya gelerek ayağa kalma hadisesi ise Eski Ve

Yeni Saidin bir araya gelerek Üçüncü Said olarak görüldüğü durumdur.Hakikaten Afyon mahkemesinde Üstadı tekrar idam etmek isterler Üstad bakır levhalar gibi kuvvetli savunmalarla idam edilmekten kurtulur ve Deccal kendisini öldüremez.Hatta eserleriyle insanlara O şahsın Deccal olduğundaki kanaatinin daha da arttığını beyan eder,savunmalarla ve Emirdağ lahikası-l'deki son mektubuyla.Sonra Deccalin adamları O mümin zatı ellerinden ve ayaklarından yakalayarak ateşe attık derler.Bu hadise de Üstad ölünce cesedinin çıkarılarak gizli bir yere attık demeleriyle anlaşılır.Halbuki o cennete düşmüştür.Yani cenneti temsil esen gül diyarına düşmüştür.Bir insanın el ve ayaklarından tutulması onun ölüp tabutunun taşınmasına işaret etmesi ne kadar manidardır.